

Kaikki on niin kaunista

Marraskuu kantaa sylissään koko vuodenvieron: talven, kevään, kesän ja syksyn. Siinä kaikki päättyy ja siinä on uuden alku. Haikurunon sanoin: Maistan kevään / marraskuussa / koivun silmuista. Kauneus on muutosta ja kasvua, vain marraskuu on muuttumaton. Sen kauneutena on lupaus ja odotus. Syksyn synkeydessä on luopumisen rauha. Se suo mahdollisuuden uudelle.

Niin kuin ikuisuus kantaa käsivarsillaan elämät ja universumit, niin on myös marraskuu – näennäisesti pysähtynyt mutta vastaanottaa päättyvän kasvun ja vapauttaa uuden vieron. Marraskuun hiljaisuus on luomakunnalle kuin äidin syli. Siinä on hyvä levätä hetki.

Kuinka upeita abstraktioita Luojamme maalaa pilviin. Kun seisot avaran horisontin äärellä ja katsot ylös suurelle valkokankaalle, taivaan värit, tunnelmat ja muodot kulkevat ohi mahtavana virtana. Tulee mieleen filmi Picasson luomistyöstä, jossa hän vanhan kuvion päälle inspiroi koko ajan uutta, ja maalaus muuttui ja muuttui. Hän toteutti samaa jumalaista luovuuden virtaa, joka vaelttaa halki taivaan.

Hiukan hitaammin maalaukset vaihtuvat elonkehän suuressa galleriassa valaistuksen, vuorokauden- ja vuodenaikojen mukaan. Nyt syksyn värien hillitön impressio on tyyntynyt ja esiin nostetaan niukemmalla paletilla toteutettuja hämyisiä laveerauksia.

Kauneutta on luonnon suurissa panoraamamaisemissa ja pienempien miniatyypeissä. Näyttelykuvat vaihtuvat loputtomiin. Eremitaasien ja Guggenheimien kokoelmat jäävät lopulta haparoiviksi jäljennöksiksi lähimetsän, rantojen ja peltoaukeiden saleihin verrattuna.

Myös ihmisen luovuus synnyttää suurenmoisia, ennen näkemättömiä, kuulumattomia ja kokemattomia teoksia. Musiikki taiteista abstrakteimpana lienee lähinnä Jumalaa. Kaikessa tuossa voi aistia kauneuden ja kaikkeudellisen luovuuden virran toteutuvan yksilöllisin tavoin.

Kaikki inhimillinen toiminta on tuon saman alkuvoiman ilmentämistä ja ilmentymistä. Ihminen elämän virrassa, jokainen tuomassa esiin jotain alkukauneuden aspektia. Useimmiten harkitun tietoisesti mutta joskus myös alkeellisen ajattelemattomina purkauksina. Voiko siis ihmismielen rumuuskin olla kaunista? Ahneus, pahuus, hirmuteot? Niitä on vaikea sellaiseksi ajatella – mutta silti: jos pahuus puuttuisi, maailma ei olisi täydellinen.

Kuten tiedetään, ilmentyneen kaikkeuden summa on nolla, siitä ei puutu mitään. Paradoksaalista kyllä, ilman vajavaisuutta ei olisi mahdollisuutta eteenpäin ja uuden luomiseen. Sisäisin silmin kokonaisuutta katsoen on mahdollista aistia täydellisyyden kauneus. Siinä myös ihmisen vajavaisuuden sisältämä uuden mahdollisuus on kaunis.

Ei tietenkään pidä puolustella pahuutta eikä hyväksyä hirmutekoja, mutta on mahdollista ymmärtää ne osana kaikkeuden suurta suunnitelmaa. Hyvyys ja ilo ihmisessä on kuin aurin-gonpaiste, sydäntä särkevä vajavaisuus kuin marraskuu: valo on sammunut, mutta silti siinä on lupaus uuteen.

Heikki Juutilainen

ULTRA 11/2013